

sultater, der er fremlagt i den danske Administrations Indberetning til Toldudvalget, og han slaar fast, hvilket er særdeles rigtigt, at selve Spørgsmaalet om Værditold i og for sig intet har at gøre med Spørgsmaalet om større eller mindre Beskyttelse; et udpræget Værditoldland som Holland er nærmest et Frihandelsland, og et andet udpræget Værditoldland som de Forenede Stater er det diametralt modsatte. Jeg tror, de Erfaringer, der er gjort i Norge, maa have deres Interesse ogsaa for os, og det har interesseret mig, at Prof. Morgentierne, som altsaa i Norge er en Autoritet paa dette Omraade, har kunnet acceptere en Karakteristik, som jeg i sin Tid har fremsat af Værditolden, at gennem en saadan Fortoldningsmaade sætter Staten Præmie paa Smudskonkurrence udefra og frister til al Slags Falskneri og belønner dette, naar det lykkes, og i sin Iver for at være demokratisk præmierer man den store kapitalstærke Importør, der kan købe billigt, paa den mindre Importørs Bekostning.

Der lyder alligevel indenfor den danske Toldadministration, indenfor den ganske neutrale Sagkundskab, man i dette Tilfælde har at støtte sig til, stadig Røster til Fordel for Værditolden. Jeg henviser saaledes til den ikke ubekendte Toldinspektør Halland, som i en Forening her nylig har holdt et Foredrag om Værdifortoldning. Han mente, at Værdifortoldning ikke havde de praktiske Ulemper, som man tror, og han sluttede af med en Bemærkning, jeg gerne her vil fremdrage, om at selve Problemet: Kreditoplæg under Værditold ikke længere var et Problem, der skulde løses, men var en Kendsgerning. Saaledes faldt hans Ord. Det er muligt, at det er en Kendsgerning, men jeg tror, at det i saa Tilfælde er en særdeles ubehagelig Kendsgerning, og jeg tror, at en saadan Udtalelse fra Toldinspektør Hallands Side vil blive modtaget med Overraskelse i meget store Dele af vort Forretningsliv og da navnlig indenfor vor Handelsstand. Jeg tror ogsaa, Hr. Halland efterhaanden staar ret ene i dette sit optimistiske Syn, og som Støtte herfor skal jeg tillade mig at anføre nogle Udtalelser, der er kommet frem i Tolderforeningens Medlemsblad „Dansk Toldtidende“. Dette Fagblad refererer en Erklæring, der er fremkommet fra den norske Tolderforening, og hvori de norske Toldembedsmænd, der øjensynlig holder mere af at træde offentlig frem end de danske, har fremsat deres Syn paa Værdifortoldningen. Det er en meget saglig Kritik, de anlægger overfor den, og de kommer i

øvrigt til de samme Resultater, som man her i Danmark er kommet til. De peger navnlig paa den Fare, der er ved, at Udlandet opgiver lavere Værdier overfor deres Firmaer og Filialer i Norge, og kan heller ikke helt komme bort fra, at dette System ikke just er en Præmie paa eller en Opmuntring til Hæderlighed, og med al Respekt for Begrebet er dog maaske Hæderlighed i disse Tider ikke det mest vigtige i alle Dele af Forretningslivet. Den norske Tolderforening slutter sin Redegørelse med følgende alvorlige Udtalelse, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa have Lov at citere: „Hvor stort Tab Staten, Industrien og den ærlige Handelsstand allerede har maattet bære og i Fremtiden i stigende Udstrækning vil komme til at bære, er det umuligt at opgive, og det vil ogsaa blive vanskeligt at beregne med Nøjagtighed. Men“, slutter Tolderforeningen, „at baade Statskassen, Industrien og Handelsstanden maa regne med Milliontab, er indlysende“.

Det forekommer mig, at denne Kritik fra saa sagkyr dig Side kan man ikke komme uden om ved Bedømmelsen af det Spørgsmaal, som vi her har med at gøre, og „Dansk Toldtiderde“ bryder her — saa vidt jeg ved, for første Gang — den Tavshed, som Flertallet af den danske Administrations Embedsmænd hidtil har bevaret overfor Værditolden, ved de Kommentarer, Bladets Redaktion knytter til de norske Udtalelser. Redaktionen af det danske Fagblad siger ganske karakteristisk, at Grunden til, at Bladet hidtil ikke har beskæftiget sig med al den Kritik, som jo er øvet ogsaa fra den danske Toldetats Side, er, at det ikke gennem Omtale af alle de Spidsfindigheder og Opfindelser, der er gjort af de mindre hæderlige Firmaer, vil give de hæderlige en Vejledning i, hvorledes man skal omgaa Loven. Det kan jo lyde meget smukt, men jeg synes, man her opretholder et Monopol for den uhæderlige Forretningsmand, som virkelig er ganske uberettiget. Jeg tror, det vil være meget bedre at faa Sandheden lagt frem, saaledes at man kan rette sig efter den ogsaa ved den tekniske Udformning af Toldloven. Bladet paapeger derefter forskellige Forhold og siger endelig: „at det ikke er uden visse Betænkeligheder, man maa konstatere, at indenfor Toldtjenestemændenes Kreds synes Misfornøjelsen med Loven“ — altsaa Luksustoldloven — „at brede sig“. Der tilføjes, at oprindeligt var der ogsaa indenfor den danske Toldetat en ikke ringe Interesse for de nye Opgaver, den nye Lov medførte, og Villie til at arbejde med